No. 44. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 12 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— Duitschland, hetwelk op het stuk van handel, nijverheid en nationalen rijkdom, door de schuld van zijne menigvuldige slechte regeringen en uithoofde van zoo vele nog bestaande oude misbruiken, zoo verre achterlijk is in vergelijking met Engeland, Frankrijk, Holland en België, Duitschland moet niet slechts, gelijk de opgenoemde staten, *ééne enkelen*, maar *vier en dertig* vorstelijke en vier zoogenaamde vrije-stads regeringen bekostigen; en deze vier laatste zijn zoo vele patricische regerings-nesten, welker slechtheid door die van de slechtste regering naauwelijks overtroffen wordt. Duitschland heeft wijders een ontelbaar heerleger van prinsen en prinsessen te voederen. Wanneer men bedenkt dat Oostenrijk alleen reeds 25 aarts-hertogen en hertoginnen heeft, zoo zal men ligtelijk beseffen hoeveel alle die jaarlijksche apanages, voor de scharen van vorstelijke zoo mannelijke als vrouwelijke *leegloopers*, aan de beurzen van het duitsche Volk wel kosten. En dat vorsten-gebroed teelt immers voort gelijk de konijnen!

(*Deutsche Brüsseler Zeitung.*)

FRANKRIJK.

PARIJS, den 5. April. Den 25. maart heeft paus *Pius IX* weder een duidelijk bewijs ontvangen van de genegenheid des volks jegens hem; hij begaf zich dien dag met zijn gansche hof naar de kerk, bij welke gelegenheid meer dan 60,000 personen het rijtuig van Z. H. volgden, onder het geroep van: « *Moed, heilige vader! vertrouw op uw volk!*" Aan zijn paleis teruggekeerd, heeft *Pius IX* de vergaderde schaar gezegend.

— Verscheiden soldaten, die in de hospitalen van Algerië ziek lagen, hebben geweigerd zich aan de inademing der zwavel-éther te onderwerpen, daar zij het voor niet met hun moed overeen te brengen achtten, de pijn ook slechts *eenigermate* te ontvlugten.

— Wij lezen in een der dagbladen, dat een bewoner der Ionische eilanden Corfu verlaten hebbende, om eene staatkundige rol te spelen, in de gevangenis van den Spielberg geworpen werd, waaruit hij thans na een verblijf van 28 jaren ontslagen werd. Maar hoe verbaasd stond hij, toen hij, op Corfu terug komende, zijne vrouw welvarende terug vond..... maar als weduwe van drie mannen, die haar op die wijze weder ter beschikking van haren eersten man gesteld hadden. Het blad meende den naam van dien ongelukkigen in het leven geroepen echtgenoot te moeten verzwijgen.

BELGIE.

BRUSSEL, den 6. April. Voor zes weken was een voornaamwende toovenaar zich te Blargnies (Belgie) komen vestigen, door eenen onmetelijken roem voorgegaan; en in der daad, het gerucht verspreidde zich op het land dat, door eene bovennatuurlijke magt, hij de onreine werens, uit het ligchaam der zieken en verminkten verdreef. Weldra zag men in de gemeente eene groote schare zieken, blinden, dooven, stommen, enz., tot hem komen, welke onze toovenaar begon te onttooveren, echter zorg dragende deze onttoovering tot de beurs der patienten uit te strekken. Twee gendarmes echter, die van deze wonderen kennis hadden gekregen, vallen den toovenaar aan op het oogenblik, dat hij bezig was uit het ligchaam eener al te ligtgeloovige vrouw twee kleine duiveltjes te tooveren, die zich niet weinig verwonderde de twee duivels in gendarmes te zien veranderen. Zij namen den esculaap gevangen opdat hij voor den procureur des konings, te Mons, verslag zoude doen van zijne handelingen.

— In een dorp nabij Antwerpen wedde jl. Donderdag een daglooner dat hij eene bepaalde aanzienlijke hoeveelheid genever zoude opdrinken. Hij won zijne weddenschap, doch het half uur daarna betaalde de ongelukkige zijne roekeloosheid met het leven. Onder de hevigste folteringen gaf hij den geest.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 7. April. Heden is ons vertoond geworden een valsch muntbillet, hetwelk ons voorkwam gesteendrukt te zijn, maar zoo goed nagemaakt, dat men het voor echt zou hebben gehouden; het voorname kenmerk, hetwelk de valschheid verried, was, dat de stempel van 's Rijks munt en het watermerk er blijkbaar van achteren ingedrukt waren; het biljet was van de groene kleur, ter waarde van *f* 20 en droeg het nummer 232641. Het was alhier van de Lemmer ontvangen.

ZWOLLE, den 2. April. Op het laatst dezer maand zullen een tachtig personen uit deze stad en omstreken Overijssels bodem voor altijd vaarwel zeggen, om naar Noord-Amerika te verhuizen. Zij behooren geenszins tot de armoedige klasse; onder hen bevinden zich ijverige en stil gezeten lieden, van welke sommige een kapitaal van *f* 10 tot 12,000 met zich mede voeren, en wier eenige drijfveer tot verhuizing in de vrees gelegen is, om in dit werkelooze en gedrukte land ook dit kapitaal te zien wegvlieten. De jaarlijksche verslagen, die door den Gouverneur en Gedeputeerde Staten van Overijssel aan de Staten der Provincie gedaan worden, zijn in de laatste jaren in belangrijkheid toegenomen, en wij vleijen ons, dat het volgend verslag, niet alleen in Overijssel, maar ook in de overige provinciën des Rijks, dit hier te lande nieuw maatschappelijk verschijnsel der verhuizing in geheel zijn omvang zal doen kennen, door naauwkeurige mededeeling van het getal der vertrokken gezinnen, waaromtrent de opgaven van de Gemeente-Besturen zoo gemakkelijk te verwerven zullen zijn.

— Zie hier het verschil in prijs der voornaamste levensmiddelen op de markt alhier tusschen nu en voor twaalf jaren. Wanneer men bedenkt, dat de verdiensten sedert dien tijd geenszins zijn toegenomen, en dat de arbeidsloonen onveranderd dezelfde gebleven zijn, behalve dat de overvloed van handen dikwijls onder het loon doet arbeiden, dan kan men nagaan, welke nood er in de steden en ook ten platte lande door de daglooners moet geleden worden.

In 1835 was de prijs van:			In 1847:
Eene dragtige koe, 6 jaar oud .	*f*	48	94
Eene vette koe, 6 jaren oud . .	«	70	115
Een vet varken het ned. pond .	«	0.21	0.36
« « schaap « « « .	«	0.20	0.34
« mud tarwe	«	7	14
« « rogge	«	4	11
« « boekweit	«	3.50	9
« « paardenboonen	«	4	11
« « aardappelen	«	1	4
« « haver	«	1,60	5.85
« « gerst	«	2.80	7.85
Het Ned. pond boter.	«	55	80

Derhalve zijn bijna alle artikelen, gezamentlijk de voortbrengselen van onzen landbouw, in prijs verdubbeld.

(*Overyssel.*)

TIEL, den 7. April. Als een bewijs der kwaadwilligheid, tot welke de armoede hare toevlugt neemt, moge dienen, dat men op verscheidene aardappellanden in deze omstreken, waarop deze vrucht eerst kortelings gepoot was, geheele plekken gerooid heeft gevonden, ja, dat men het te veld staande koolzaad, hetwelk reeds zoo welig was opgeschoten, tot den grond toe heeft afgesneden, ten einde hiervan, naar men zegt, een zeker soort van moes te bereiden. Het is te hopen, dat tegen eene zoo misdadige schending van eens anders eigendom, ijverig moge worden gewaakt, want zij is in staat de schoonste hoop des landmans in eenen enkelen nacht voor een geheel jaar te vernietigen. Wel is de honger een scherp zwaard, maar hij geeft geen vrijbrief voor zulke boosaardige handelingen.

— In de *Delftsche Courant* van heden vindt men het volgende, niet onbelangrijke, artikel:

Engeltje van der Vlies, geboren te Schiedam, den 20. Augustus 1787, woonachtig te Pijnacker, welke sedert November 1820, zonder het nuttigen van eenige spijs of drank, het leven steeds voortsleept, bevindt zich thans ernstig ongesteld; onderscheidene malen is de geneesheer genoodzaakt geweest haar te doen aderlaten. Men denkt thans meer dan ooit, dat haar levensdraad spoedig zal worden afgesneden, hetwelk, wanneer dit gebeurt, tot gewigtige ontdekkingen voor de geneeskundige praktijk kan leiden.

— Te Cromvoirt werd dezer dagen een arend in eene klem gevangen, welke is opgezonden naar 't museum van inlandsche vogelen onder directie van mr. *Verheyen* in den Bosch. Deze verzameling wint bijna elk jaar aan; reeds ziet men er een tamme, opgezette gans, een levende tuinekster, een haan zonder staart, een kerkspreeuw, twee kippen die niet willen leggen, een paar huismusschen waarvan een, zegt men, vrij zeldzaam, enz.

MENGELINGEN.

1. April 1847.

Het gaat met staten, vooral constitutioneele, als met de natuur: beiden hebben hunne lente, zomer, herfst en winter; beiden hunne voor- en najaars-stormen; beiden hunnen bloei- en regentijd. Alleen is de wisseling der getijden in het leven der staten niet zoo geregeld en bestendig als in de natuur.

Het sedert 1814 constitutioneele Nederland, — constitutioneel, in zooverre alleen, dat het eene grondwet, eene constitutie op het papier bezat; want in de praktijk was het jaren een gesloten boekje, — het sedert 1814 constitutioneele Nederland beleefde in de dagen, dat NAPOLEONS wereldheerschappij ineén storte en de zoon van WILLEM V tot koning en Vader — van het Nederlandsche volk verheven werd, zijn politiek voorjaar, hetwelk eene blijde, veelbeloovende lente voorspelde. Dat voorjaar was van langen adem; lang duurde het, voordat de lente opgevolgd werd door eene warme, koesterende, vruchtbare zomerzon; tot op en korte jaren na den afval van België wierp die zomerzon hare schoonschijnende, maar trouwlooze stralen op het zoo gevierde, aloude Oud-Nederland; sedert dien tijd brak de herfstperiode aan, de oogsttijd, en het jaar 1839, — in hetwelk de publieke volhardings-strijd gesloten en geëindigd werd, want volgens sommigen, duurt de geheime nog steeds voort, hoewel in een' anderen zin, — dat jaar 1839 legde de vruchten bloot, sedert 1814 geoogst: eene berooide en beroofde schatkist; algemeene, nergens verbloemde ontevredenheid, grimmige gemoedsgesteldheid en dreigende houding; kwijning, achteruitgang in alle takken van welvaart en ruim veertig millioenen schuld aan jaarlijksche rente! Sedert ving de winter, — een barre winter, — voor Nederland aan; met die vruchten moesten wij den winter doorsukkelen; op die vruchten moesten wij lange maanden, neen, jaren teeren, want die politische winter duurde tot op 1 April 1842.

Wel brak er in het najaar van 1840, bij de abdicatie van WILLEM I en bij de troonsbestijging van den ridderlijke WILLEM II eene wijl eene heldere zon, als die van lente of zomer, door de dikke nevelen van den staatkundigen gezigteinder, maar de al spoedig daarop volgende sneeuw- en hageljagten maakten die zon tot schande en bewezen, dat het slechts een waterzonnetje was.

Zóó sukkelden wij voort tot op 1 April 1842. In de natuur breekt de lente op 22 Maart aan; in het leven der staten is de wisseling der getijden minder geregeld, als zijnde meer afhankelijk van de « omstandigheden" en zoo begon voor Oud-Nederland eene nieuwe politische lente op 1 April 1842, den dag, waarop de God van Nederland het lot van Nederland ter administratie gaf in handen van den meest kundigen en den meest beroemden Hollandschen advokaat den heer FLORIS ADRIAAN VAN HALL.

De jubelkreeten, welke toen in heel den lande opstegen en zich verhieven tot aan de tempelwanden der hoogste hemelen en waarvan de duizend en ééne echo's nog heden ten dage onze trommelvliezen tarten en trotseren, zij bewezen en bewijzen, hoe wij op 1 April 1847, na de tallooze vruchten van vijf allergelukkigste zomers te hebben geplukt en genoten, eene nieuwe, eene zesde staatkundige lente, onder de administratie van den heer VAN HALL zijn ingetreden: eene lente, welke de wisse en onfeilbare

EENE MAAND VOOR PLEIZIER UIT.

—

(Vervolg van No. 41.)

Des middags dineerden zij bij Hefton en daarna ging men weêr aan den loop, doch spoedig daarna viel de avond, en met hem de duisternis in. Om van alle onaangename ontmoetingen, waarvan ongelukkig Birmingham door de tallooze arme werklieden nog al overvloedig is, bevrijd te blijven, werd het voor hen als vreemdelingen meer dan zaak om — niet huiswaarts, maar — logementwaarts te gaan.

Onder weg kreeg Harri het in zijn hoofd om een kleine, maar zeer geheime boodschap te doen, en daar zijne vrienden geen lust gevoelden om, hoe sterk hunne genegenheid voor Harri ook was, den afloop van dat geheime iets af te wachten, stapten zij zoetjes aan verder. Onze held volgde hen spoedig, doch dewijl zij eene straat waren ingedraaid en hij niet had gezien welke, sloeg hij in af zijne drift door eene verkeerde. Niet lang daarna voelde hij zich in de borst grijpen, ja lezer! hij voelde het; te zien was onmogelijk, ten eerste omdat het stikdonker was, en ten tweede; omdat Harri geene katten oogen had, die even goed in het duister als bij het licht kunnen zien.

In de eerste oogenblikken was hij geheel en al door schrik bevangen en kon geen woord uitbrengen. Dit bemerkende, oordeelde de aangrijper het niet onverkieselijk maar het eerste te beginnen.

— Leg af! zeide deze.

— Wat? vroeg Harri, die er nu eene grap van wilde maken. Mijn hemd of mijne sigaar?

— Uwe beurs, of het leven! hernam de afzetter kortweg.

— Leg af! uwe beurs of het leven! goed gezegd, maar daarom hebt gij dat alles nog niet, zeide Harri, die buiten alle verwachting cordaat werd; Apropos! hebt gij uw leven en je kop lief, scheer je marsch dan, anders schiet ik je dadelijk mortus.

Gedurende hun gesprek had Harri een spreekhorentje van zijne moeder in zijn zak gevonden, en drukte nu het ronde gat daarvan tegen het voorhoofd van den straatroover, die, in de stellige meening verkeerende dat het een zakpistool was, verschrikt de vlugt nam.

De eerste de beste persoon, dien hij tegen kwam, werd nu naar den regten weg gevraagd, en deze bij toeval geen kapitalist zijnde, bragt hem voor eenige sous volgaarne behouden in zijn logement, waar zijne vrienden reeds half en half beangst zijne komst verbeidden. Zijn arrivement was het teeken van aftogt voor Hefton; honderde komplimenten en dankbetuigingen werden er van weerszijden gewisseld, daarna gingen allen ter ruste, en den volgenden morgen stoomde men regelregt van Birmingham tot aan het station Hampstead, waar op de mededeeling van den koetsier, die reeds in het dorp was terug gekeerd, al de Hampsteader bekenden het vijftal verwelkomden.

Negende Hoofdstuk.

Eene theevisite by Maronier en eene soirée musicale by Justink.

Den volgenden dag werd als naar gewoon het huis van Price weêr half opgepropt met vrienden. De een had dit te vragen, de ander dat te zeggen, een derde dit voorstel, een vierde die mededeeling te doen, maar alles kwam toch daarop neêr, dat men wilde weten hoe hem de reis bevallen was. Al de avonturen werden verhaald, en zoo doende kwamen Harri, Smelton en Annet ook te weten dat Price in Londen bijna door twee tegen elkander inrijdende omnibussen zou vermorzeld zijn. Binks hield, dit alles in overweging nemende, staande, dat er toch geen beter spreek-

bode schijnt, neèn, blijkt van eene lange reeks van zeven vette Egyptische jaren!

En de dagbladpers jubelt en wierookt niet!? Wonderlijke tegenstrijdigheid: zij, de voorspraak de beschermvrouw des volks, de pleitbezorgster der natie, welke, bij al onzen voorspoed, het werk van den éénigen VAN HALL, nog altijd links en regts wat te bedillen heeft, altijd, om en ter wille, ter liefde der natie, – hoe, zij valt den Redder niet te voet en stamelt hem niet haren dank en lof en geeft hem niet haren zegen!? Vreemde Dingen, voorwaar!

Waar anderen, echter, te kort mogen schieten in hunne verpligtingen, – wij, die ze doorgronden en gevoelen van top tot teen, – wij willen ons geweten niet bezwaren met den Alpenlast der snoodste der zwartste ondankbaarheid; wij knielen, boordevol van toejuiching en aanbidding, en op den heugelijken dag-zelven te aangedaan en als stom wegens de onuitsprekelijke blijdschap van ons gemoed, storten wij het, p. m. 8 dagen, na dato, uit:

Heil u, nederlandsche natie!
Met deez' dag, zoo dier en waard,
Dat VAN HALL'S *administratie*
Voor de vyfde maal verjaart.

Ryz' die dag nog menigwerven
Aan de purp'ren oosterkim,
En mogt eens uw redder sterven, ...
Vier dan eeuwig trouw zyn schim.

Heil ook u, die 't volk gered hebt,
Die, met gouden herk'les-spil,
't Monster des bankroets verplet hebt, ...
Redder! heil met 1. April!

Zie, wy houden niet van femelen,
Maar, uit d' afgrond van ons hart,
Wenschen we u in... 't ryk der hemelen...
Ja, dat bidden wy met smart!

Het geschrift tegen Napoleon.

(Uit de *Gazette des Tribunaux*.)

(*Vervolg en slot van onze vorige.*)

En werkelijk werd PALM den 25. Augustus 1806 voor de krijgsraad gebragt. Hij had geen verdediger, aangezien de pleiter dien hij had gekozen *onmogelijk* had *kunnen* komen en het den krijgsraad niet behaagde hem een anderen verdediger *d'office* toe te voegen!.... (1)

Een translateur diende bij het verhoor. (2)

Geen enkel bewijs tegen PALM *was aanwezig;* en hij, van zijnen kant, bleef volharden in de aanvankelijk door hem afgelegde verklaringen. Hij nam het woord met veel beradenheid, en sprak eene verdedigings-rede uit, waarin de edelste en verhevenste gevoelens doorstraalden. Alle aanwezigen, de regters niet uitgezonderd, waren bewogen.

De uitspraak werd tot den volgenden dag verschoven.

Toen, den 26. des morgens ten half elf uren, de deuren van den kerker open gingen, was de ongelukkige boekhandelaar gemoedelijk overtuigd, dat men hem aan zijne vrouw en kinderen kwam wedergeven. Hij had zich altijd omtrent zijn waren toestand misleid: tot op het laatste oogenblik leefde hij in de hoop op zijne invrijheidstelling, en derhalve in eene heillooze, maar toch welligt gelukkige gerustheid.

En echter, toen men hem het noodlottige vonnis, dat hem tot den dood verwees, voorlas, behield hij zijne geheele koelbloedigheid; hij rigtte, gelaten, de oogen opwaarts, ten hemel, en zeide alleen:

« *Armes Deutschland! ach! mein unglückliches Vaterland!*" (Arm Duitschland! ach! mijn ongelukkig vaderland!) Ja, deze waren zijne eenige woorden.....

Men zeide hem toen dat er bevel was gegeven, om zijn vonnis nog dienzelfden dag te voltrekken. Hij antwoordde met de vraag of men hem wilde vergunnen zijn gezin voor 't laatst te omhelzen. Dit werd hem toegestaan.

Intusschen verspreidde zich de tijding zijner veroordeeling door de gansche stad. De ontsteltenis was onbeschrijfelijk: alle ingezetenen verlieten hunne woningen. Als door eene zelfde opwelling bezield, kwamen de voornaamste dames van Braunau bijeen, en hare kinderen in den arm houdende, begaven zij zich gezamenlijk tot den gouverneur der stad, den generaal DE SAINT-HILAIRE.

Zij smeekten hem de executie, al ware het slechts een enkelen dag, uit te stellen. De generaal was tot schreijens toe bewogen; maar ongelukkiglijk was hij niet meester om aan de ingeving van zijn hart te gehoorzamen. Hij moest aan de dames tot antwoord geven, dat hij uitdrukkelijk in last had de ten uitvoer brenging van het vonnis niet te verschuiven. Zij verwijderden zich snikkende. Men had op den goeden uitslag van die poging gerekend: toen men vernam dat zij niets had uitgewerkt, was het als of ieder door den bliksem getroffen werd.

De fransche soldaten zelven schenen onder den indruk der algemeene ontroering te zijn. De gouverneur, duchtende dat de bevolking van Braunau in opstand zou geraken, had reeds des morgens vroegtijdig het geheele garnizoen onder de wapens doen komen; en zoodanig was de gemoedsgesteldheid der troepen, dat een opstand op dat oogenblik welligt had gezegevierd. Verscheidene officieren gingen zelfs zoo verre van zich te vereenigen, met het doel om te protesteren tegen de executie, waaraan men hen dwong min regtstreeks deel te nemen. Gevolgelijk werd inderdaad door hen het volgende adres opgesteld, en den generaal DE SAINT-HILAIRE aangeboden.

« Mijnheer de generaal,

« Een krijgsraad heeft den heer PALM, boekhandelaar te Neurenberg, tot den dood verwezen, omdat hij een, tegen den Keizer gerigt pamphlet *verkocht, en geweigerd heeft den schrijver te noemen.* (3)

« De ondergeteekenden zijn de eersten om te erkennen, dat het noodzakelijk is de honende en lasterlijke aantijgingen, waaraan het fransche leger en deszelfs hoofd sinds te lang ten doel staan, met gestrengheid te beteugelen. Zij beamen dan ook ten volle de gevoelens die het vonnis van heden deden uitspreken.

« Echter gelooven zij dat men de *bedoelingen des keizers verkeerdelijk zou begrijpen, ja, dat men tegen zijnen wil zou handelen*, indien men het uitgesproken vonnis wilde ten uitvoer leggen, alvorens het hem te hebben onderworpen. (4) Men beweert, dat Zijne Majesteit op dit punt stellige bevelen heeft gegeven. Die bevelen kunnen niet anders zijn dan het gevolg van een misverstand. Het mag geen twijfel lijden dat de Keizer, zoo hij van de ware toedragt der zaak ware bewust, geen oogenblik zou aarzelen om zijne genade over een man uit te strekken, wiens onschuld zoo klaarblijkelijk is. (5)

« In die overtuiging, voegen de ondergeteekenden hunne vurige wenschen bij de beden van de gansche bevolking der stad Braunau, en verzoeken zij u op u te willen nemen dat de executie des heeren PALM worde uitgesteld. Zij houden zich overtuigd dat zij bij deze gelegenheid de gevoelens van het geheele leger vertolken, en dat de Keizer, in allen gevalle eene poging niet zal kunnen afkeuren, die het gevoel van menschelijkheid hun als een pligt oplegde."

(*Volgen de handteekeningen van verscheidene officieren en onder-officieren.*)

De generaal gaf niet het geringste misnoegen wegens dit adres te kennen. Hij betuigde echter aan de onderteekenaren dat hij zich in de volstrekte onmogelijkheid bevond aan hun verlangen te voldoen. De instructiën, door hem ontvangen, waren uitdrukkelijk, zeide hij, en hij liep gevaar van te worden gecasseerd, zoo hij die niet op den voet nakwam.

Des namiddags ten half drie uren trad men PALM's gevangenis binnen, om hem te verwittigen dat zijn laatste uur had geslagen. De ongelukkige drukte nog eenmaal zijne geliefde gade aan zijn hart, en zeide tot haar:

— Wij zullen elkander in den hemel wederzien!....

En daarop zijn kerker met een vasten tred verlatende, steeg hij in eene kar, die hem wachtte om hem naar de plaats der executie te brengen. De troepen waren in twee gelederen langs de straten geschaard; op aller gelaat was diepe neêrslagtigheid te lezen; de geheele stad had een somber aanzien. De vensters waren met zwarte stoffen behangen. Geen enkele uitroep, geen gemor zelfs verhief zich uit de volksmenigte, die in stille verontwaardiging de noodlottige kar zag voorbijgaan. Maar eenige dames, aan de bovenste vensters der huizen geplaatst, wierpen bloemkransen voor PALM neder, als eene zinspeling op den marteldood, dien de ongelukkige weldra zou sterven.

Toen hij op de plaats was gekomen waar hij moest sneven, werden hem de oogen gebonden; de standvastige gelatenheid, die PALM niet opgehouden had te toonen, begaf hem ook nu niet.....

Hij plaatste zich op vijftien schreden afstands van het peloton soldaten dat hem moest fusilleren, en, de hand op zijn hart leggende, wachtte hij de kogels af.....

Een oogenblik later was alles gedaan!

—

De dood van PALM verwekte door geheel Duitschland een onbeschrijfelijken indruk. Nog heden wordt de ongelukkige boekhandelaar als een martelaar geëerd

Te Berlijn, te Leipzig, Dresden, Hamburg en in nog vele andere steden, werden inschrijvingen geopend voor zijne weduwe en hare kinderen. Ook te Londen en te St. Petersburg werd zulks gedaan. De keizer en de keizerin weduwe droegen bij tot de inschrijving in laatstgenoemde hoofdstad geopend.

De algemeene belangstelling in PALM's gezin duurt nog immer voort in zijn vaderland. Niet lang geleden, werd nog aan een zijner zonen te Munich het brevet van koninklijken boekhandelaar gegeven.

Men gevoelt dat ook in het fransche leger de mare van PALM's dood een ongunstigen weêrklank vond. Vele officieren verklaarden luide, dat NAPOLEON niets wist van de in zijnen naam voltrokken executie, en de maarschalk BERTHIER alles op zich had genomen.....

Wat er van zij, zeker is het, dat de zaak, waarvan wij een verhaal nederschreven, hetwelk als het onpartijdigste en naauwkeurigste kan worden aangemerkt, dat tot nog toe het licht zag, dat die zaak, zeggen wij, voor Frankrijk heillooze gevolgen had.

De duitsche vorsten wisten behendiglijk partij te trekken van de algemeene gisting der gemoederen. Zij bliezen het vuur aan door tusschenkomst der geheime genootschappen en der pamphletschrijvers die zij bezoldigden..... (*de B.*)

---

(1) Met tegenoverstelling van het gebeurde in den krijgsraad te Braunau, den 25 Augustus 1806, aan het gebeurde op de teregtzitting van het Provinciaal geregtshof van Zuid-Holland, te 's Gravenhage, den 16 Mei 1846, hebben wij al wederom te vragen: hoe groot de afstand is tusschen het weigeren van een verdediger aan een beklaagde, en het straffeloos laten honen van den verdediger eens beklaagde, in het uitoefenen zijner functiën, onder het oog der justitie en policie, en door een erkenden en bezoldigden trawant der regering?

(2) Onder den *dwingeland* NAPOLEON, werd door een krijgsraad, aan den beklaagde, vervolgd om een geschrift in eene zijnen regters vreemde taal gesteld, een translateur, bij de teregtzitting, toegevoegd; - onder den *constitutionelen* WILLEM II werd, den 21. December 1846, voor de arrondissements-regtbank te 's Gravenhage, door het Openbaar Ministerie, aan den beklaagde; die eveneens werd vervolgd om een geschrift, gesteld in eene zijnen regters vreemde taal, de tegenwoordigheid van een translateur, bij de teregtzitting, geweigerd, - en geweigerd in weêrwil van de dringende vertoogen en protestatiën van dien beklaagde.

(3) Een geregtshof in Nederland heeft den heer VAN HULST, boekhandelaar te Kampen, voor den tijd van twee jaren tot den kerker verwezen, - omdat hij eene, niet tegen den Koning, maar tegen de ministers gerigte kritiek der Troonrede heeft *uitgegeven, de schryver van welke zich had bekend gemaakt.*

(4) Men lette wel. De onderhoorigen van den *dwingeland* NAPOLEON, geroepen om tot de ten uitvoerlegging van dat onregtvaardig vonnis mede te werken, protesteren daartegen met kracht en overtuiging des harten, en pogen die executie te beletten: - de onderhoorigen van den *constitutionelen* WILLEM II, en met name de procureur-generaal bij het hof van Overijssel geroepen om nopens de ten uitvoerlegging of de vernietiging door gratie, van het zedelijk onregtvaardig vonnis des heeren VAN HULST, hun gevoelen te uiten, zenden een met allerlei aanvoeringen ten opzigte van den veroordeelde, verzwaard protest op, tegen de verleening van gratie, en zij pogen op alle wijzen de regtvaardigheid des troons in hare werking te belemmeren, gelijk hun dan ook is gelukt.

(5) Wat zouden die fransche officieren wel geschreven hebben indien PALM, - gelijk VAN HULST, - ware veroordeeld geworden, *niettegenstaande* de schrijver van het geïncrimineerde pamphlet zich had doen kennen, en hij ware veroordeeld geworden, - alleen omdat die schrijver, na zich te hebben bekend gemaakt, om den boekhandelaar te redden, bij toeval of uitrekening, buiten verder bereik der keizerlijke policie ware geweest?

ADVERTENTIEN.

§ § Bij *S. V. KOSTER*, is getrokken op No. 18831
§ een Prijs van *f* **1000**.

STADS-SCHOUWBURG.

—

Op Maandag den 12. April 1847:
Op algemeen verlangen
voor eene Tweede en zeker laatste voorstelling

MARIE JEANNE

OF

DE VROUW UIT DE VOLKSKLASSE.

Tooneelspel in 5 Bedrijven en 6 Tafereelen.

Na hetzelve:

DE JAGER EN DE HUZAAR.

Blijspel met Zang.

Aanvang ten 6½ ure.

Prijzen der Plaatsen.

1e Rang *f* 1,25. 2e Rang *f* 0,75. 3e Rang *f* 0,50.
HEEREN OFFICIEREN: 1e Rang *f* 1.00.
Militairen beneden den rang van Officier *half geld.*

STOOMJAGTEN,

varende in het Beurtveer tusschen de Steden

Middelburg, Dordrecht, Rotterdam

en op alle daar tusschen gelegen Plaatsen.

April 1847.

Van Middelburg.				Van Rotterdam.			
Dingsdag	13,	's mr.	9 ure.	Dingsdag	13,	's mr.	4 ure
Donderdag	15,	«	10 «	Donderdag	15,	«	4 «
†Zaturdag	17,	«	5 «	Zaturdag	17,	«	5 «
†Zondag	18,	«	5½ «	Zondag	18,	«	6 «
Dingsdag	20,	«	4 «	Dingsdag	20,	«	7½ «
Donderdag	22,	«	4 «	Donderdag	22,	«	9 «
Zaturdag	24,	«	6½ «	Zaturdag	24,	«	11 «

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 10. April. Sedert den 8. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Providentia, J. C. Wilt, Wismar, Johanna, L. A. Schultz, Memel, beide rogge; Caroline, J. C. Zaag, Straalsund, tarwe.

Van Antwerpen de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Jonge Joseph, R. Rancelot, ballast, New-Castle; Falcon, Derno, stukgoed, New-York; Catharina, L. Hander, rogge, Leer.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 ure.
Sluiting des avonds 8 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

woord bestaat dan « Oost West, thuis best!"

Met Jastink en Maronier was het heel anders gesteld; al die vermakelijkheden, die avonturen, dat afwisselende van het reizen beviel hun zoo goed, dat zij zeer genegen waren om te zamen ook eens een uitstapje te doen. Nu zeide Maronièr dat hij zijne vrouw zou vragen of zij al de vrienden morgen op theevisite kon afwachten, en ó wonder! het werd hem toegestaan.

Op het gewone uur gaf men gevolg aan de invitatie van Maronier, het was zes uur in den avond, dus volkomen theedrinkenstijd, en toch, toen men de kamer binnen trad, vond men niets hoegenaamd in gereedheid.

Daar kwam eensklaps moeder Maronier in volle woede binnen stuiven, zag elk een met arendsblikken aan en riep:

- Aha! wie heeft u hier verzocht, heeren en dames? ... wie heeft u gelast te komen theedrinken, hier, bij mij, den boel opscheppen...... wie heeft u daartoe uitgenoodigd - hé, spreekt.... Maronier zeker..... a.... ik..... begrijp het wel.....

- Neen vrouwlief! vous hebt mij de permission daartoe gegeven, viel Maronier haar in de rede.

- Ik? gilde zijne teedere wederhelft, ik? hoor me nu zulke liegen eens.... het is Godstergend.... ik?.... wel heeren en dames! ik weet er niets van..... maar dat doet er niet toe.. blijft maar zitten..... ik zal u allen bedienen, ik zal u thee geven dat het een aard heeft...... maar Maronniertje, jongelief! jou zal ik opzitten leeren.

Niemand keek verbaasd op, want het was een standje, dat men reeds sedert gisteren vooruit had gezien; doch tot overmaat van ramp deed Hinks juist toen alle rust hersteld was, en men rustig onder delicieuse joosjesthee zat te keuvelen en te lagchen, den storm weder losbreken.

Terwijl hij deftig er over redeneerde dat man en vrouw één zijn, ten minste behooren te zijn, stootte hij, namelijk bij ongeluk, zijn kopje omver, zoodat het fraaije tafelkleedje geheel en al bedorven was. Zoo iets was te erg.

- Zeg eens, mijnheer! gij met uw man en vrouw moeten één zijn, barstte jufvrouw Maronier los, wanneer gij weêr zulke kuren begint en mijn goed in den grond bederft, dan laat ik u gewis vier- of driekant de deur uitgooijen, hoort gij, het kost mij handen vol geld.

- Silence! vrouwtje, silence! zeide Maronier.

- St., geen praatjes man.... laat gij den boel maar bederven, wel ja, ge hebt het voor het opscheppen, hakte zijne lieve ega er op in.

Om de bekende goedheid en wezenlijke fatsoenlijkheid van den gastheer, van Maronier, die zich, gelijk mijne lezers ligt kunnen beseffen, een weinig mistrouwd had, wilde men den vorigen dag zijn aanbod niet van de hand slaan, doch thans ziende, dat alles zulk een treurige wending nam, en bemerkende dat men, eigenlijk gezegd, over en te veel wat, bedankten allen voor de vriendelijke receptie, recommandeerden zich in de goedgunstige attentie en zeiden met Maronier, het opstuivende vrouwtje vaarwel.

- Hebt gij dat stuk van Shakespeare nooit gelezen? vroeg Smelton, de titel.... wacht eens... o ja! Taming of the Shrew.

- Neen! antwoordde Maronier, ik ne connais pas dat stuk.

- Ga dan de eerste de beste keer eens naar Londen en bij elken boekhandelaar is het te verkrijgen, lees het dan eens met aandacht, ja, herlees het des noods, en ik ben er verzekerd van dat uwe vrouw in drie weken tijds geheel getemd was.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.